

ILONA ANDREWS

MAGIE VÍTĚZÍ

FANTOM Print
2019

Copyright © 2018 Andrew Gordon and Ilona Gordon
Translation © Hana Vrábelová
Cover © Juliana Kolesova

ISBN 978-80-7594-050-6

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

Bolest se mi z boků rozšiřovala do celého těla. Měla jsem pocit, že se mi rozestupují kosti. Zatnula jsem zuby. Zkroutila mě tak, až jsem měla pocit, že se rozsypu, a pak povolila. Svezla jsem se zpátky do vody.

Andrea mi něžně otřela tvář studeným hadříkem. „Už to skoro bude.“

Curran mi stiskl ruku. Stisk jsem mu oplátila.

Na stropě jeskyně nad námi se vlnily zářivé obrazce, jak se světlo odráželo od vodní hladiny. Tak hezké...

„Zůstaňte s námi,“ pověděl mi Doolittle.

Mohla bych prostě zavřít na minutku oči. Jen na minutku. Byla jsem tak unavená.

„Vždycky to trvá tak dlouho?“ vyštěkla moje teta.

„Někdy ano,“ řekla Jevdokie, ruku položenou na mém břiše.

„Mně to nikdy tak dlouhý čas nezabralo.“

„Každá žena je jiná,“ pověděla jí Andrea.

Sevřela mě další kontrakce. Měla jsem pocit, že se mi tříští kosti. Bolest přešla a já se znovu svezla dolů.

„Už je to šestnáct hodin,“ zavrčela moje teta. „Je vyčerpaná a má bolesti. Udělejte něco. Dejte jí nějaké ty prášky, které ta vaše civilizace tolik zbožňuje.“

„Teď nemůže dostat žádné prášky,“ odušila Jevdokie klidně. „Na to je příliš pozdě. Dítě je na cestě.“

„Dej jí ty prášky, nebo tě zabiju, čarodějko.“

„Pokud jí teď dáte cokoliv, ublíží to dítěti,“ řekla Andrea.

Dítě. To mě vytrhlo z mlhavého omámení a vrátilo zpátky do reality. Nacházeli jsme se v lese čarodějek, uvnitř jeskyně s magickým pramenem. Cítila jsem, jak sesterstva venku pracují. Pokryla jeskyni vrstvou neproniknutelné magie. Dokud vydrží, můj otec nás nenajde. Alespoň takový byl plán. Kolem mě šplouchala voda magického pramene. Ležela jsem v hladké prohlubni kamene, hlavu jsem měla zdviženou, nohy opřené směrem k jezírku. Mezi nohama mi stála Jevdokie, až po boky ponořená do vody. Doolittle čekal po mé pravici. Bylo nás tam moc.

Sevěla mě další křeč. Bolest mě trhala na kusy.

„Tlačte,“ pověděl mi Doolittle. „Tlačte. Přesně takhle, dobře... dobře.“

„Ty to zvládneš,“ pověděl mi Curran. „Do toho, zlato.“

Sevěla jsem mu ruku a zatlačila. Projela mnou oslepující vlna agónie a pak to najednou šlo lehčeji.

„Ještě jednou,“ řekl Doolittle.

„Tlač,“ povzbuzovala mě Jevdokie. „Ty to zvládneš.“

„Tlačte. Ještě jednou.“

Neměla jsem v sobě dost síly na „ještě jednou“, ale nakonec se podařilo, zatlačila jsem znovu a najednou jsem měla pocit, že jsem tak lehká. Projela mnou bolest, horká a téměř uklidňující. Zamrkala jsem.

„Gratuluju!“ Jevdokie zdvihla něco z vody a já zahlédla svého syna. Zarudlého a pomačkaného, s chomáčkem tmavých vlasů na hlavě, a byl to ten nejkrásnější pohled na světě. Zhluboka se nadechl a rozkřičel se.

Curran se na mě široce usmál. „Zvládla jsi to, zlato.“

Má teta vklouzla do vody jako průsvitný stín. Jevdokie přeřízla pupeční šňůru a zdvihla k ní mého syna. Erra ho vzala do náruče, držela ho ve vzduchu čistou magickou mocí proudící jí nehmotnými pažemi. Vytryskl z ní pulz moci a přelil se do dítěte. Můj syn na okamžik zazářil.

„Krev je stále silná.“ V Eřřině hlase zaznívala hrdost. „Pohleďte na šineárského prince a vězte, že je dokonalý!“

Nad námi vytryskla magie. Cítila jsem ji i skrz clonu. Mířila na štít čarodějek jako jehla. Můj otec se blížil.

Teta se rozptýlila do mraku čisté, zářící magie. Obklopila jím mého

MAGIE VÍTĚZÍ

syna. Vznášel se v zámotku Eřřiny magie, chránila ho její magická podstata.

Jehla magie mého otce narazila do bariéry vytvořené čarodějkami. Ta na trýznivý zlomek okamžiku odolávala, ale jehla se stále nořila hlouběji, tlačila čím dál silněji. Ještě okamžik a prodere se skrz.

Našeho syna nedostane.

Moc ze mě vytryskla v soustředěném proudu bolesti. Vložila jsem do ní každičkou kapku své síly. Má magie se setkala s tou útočící. Voda v jezírku vystoupala do vzduchu v dlouhých provazcích, vznášela se nad suchým dnem.

Ze rtů mi splynula slova moci: „*Dnes ne. Ani nikdy jindy.*“

Zápolili jsme, magie mezi námi se otrásala, proudy moci se přelévaly a kroutily se jako živé.

Jehla zatlačila plnou silou Rolandovy moci.

Zaječela jsem a v hlase mi nezněla bolest, jen vztek. Zaplavila mě magie, země mi dodala potřebnou sílu, a já ji vyslala naproti útočící moci.

Jehla se roztránila.

Voda spadla zpátky do jezera v jeskyni.

Sesula jsem se znovu na kámen. Otec selhal.

Byla jsem vyřízená. Naprosto vyřízená.

Curran skočil do vody. Erra pustila našeho syna a on ho zachytil. Teta nabrala svou původní podobu. Cosi proběhlo mezi ní a Curranem, vyměnili si jakýsi podivný pohled, ale já byla příliš unavená, abych se o to víc zajímala.

Curran mi položil dítě na hrud'. Přitiskla jsem ho k sobě. Byl tak maličký. Tak maličký. Život, který jsme společně stvořili my dva.

Curran mě objal a oba nás zdvihl.

„Pojmenuj to dítě,“ řekla Erra.

„Conlan Dilmun Lennart,“ řekla jsem. První jméno patřilo Curranovu otci. Druhé navrhla Erra. Šlo o jméno starověkého království a ona tvrdila, že ho ochrání.

Conlan Dilmun Lennart se mi zavrtěl na hrudi a rozplakal se. Na světě neexistoval krásnější zvuk.

1.

O třináct měsíců později

Probudila mě tupá rána. Ocitla jsem se na nohou a držela meč v ruce ještě dřív, než můj mozek stačil zpracovat, že stojím. Zastavila jsem se, Sarrat zdviženou před sebou.

Skrze mezeru v závěsech dovnitř proudil tenký paprsek mdlého předjitřního světla. Magie byla u moci. Po mé levici, v části naší ložnice, kterou Curran oddělil a udělal z ní dětský pokoj, stála postýlka a v ní Conlan. Byl úplně vzhůru.

V pokoji jsme se nacházeli jen já a můj syn.

Buch-buch-buch.

Někdo bušil na vchodové dveře. Hodiny na zdi ukazovaly za deset sedm. Naše domácnost se řídila denním režimem kožoměnců, chodili jsme pozdě spát a taky pozdě vstávali. Všichni naši známí o tom věděli.

„Ajaj!“ ozval se Conlan.

Ajaj to přesně vystihuje. „Počkej tu na mě,“ zašeptala jsem. „Máma musí něco vyřídit.“

Vyběhla jsem z ložnice, pohybovala se rychle a tiše, zavřela jsem za sebou dveře.

Buch-buch-buch.

Jen klid, však už jdu. A pak budeš mít co vysvětlovat.

Dlouhé schodiště z druhého patra až k vyztuženým dveřím jsem seběhla za dvě vteřiny. Popadla jsem páčku, odsunula ji stranou a spus-

MAGIE VÍTĚZÍ

tila kovovou klapku zakrývající okénko. Skrze něj na mě upíral hnědé oči Teddy Jo.

„Co tady sakra děláš? To nevíš, kolik je hodin?“

„Otevři dveře, Kate,“ vydechl. „Jde o stav nouze.“

Vždycky šlo o nějaký stav nouze. Celý můj život byl jednou dlouhou řadou stavů nouze. Sundala jsem závoru a otevřela dveře. Prohnal se kolem mne. Vlasy mu stály na hlavě, vyfoukané větrem. Tvář měl bezkrevnou a pohled rozdivočelý. Přiletěl sem nejrychleji, jak uměl.

Žaludek se mi sevřel nehezkou předtuchou. Teddy Jo byl Thanatos, řecký anděl smrti. Muselo se stát něco strašného, aby ho to vykolejilo. Myslela jsem si, že je v poslední době až moc velký klid.

Zavřela jsem dveře a zamkla je.

„Potřebuju pomoc,“ oznámil mi.

„Je zrovna teď někdo v nebezpečí?“

„Jsou mrtví. Všichni jsou mrtví.“

Takže ať už se stalo cokoli, bylo stejně po všem.

„Potřebuju, abys šla se mnou a prohlédla si to.“

„Můžeš mi vysvětlit, o co jde?“

„Ne.“ Popadl mě za ruku. „Potřebuju, abys tam se mnou šla, hned teď.“

Zadívala jsem se na ruku svírající tu mou. Pustil mě.

Zamířila jsem do kuchyně, kde jsem z lednice vytáhla džbán s ledovým čajem a nalila mu ho do vysoké sklenice. „Tohle vypij a zkus se uklidnit. Obleču se, najdu hlídání pro Conlana a pak vyrazíme.“

Vzal sklenici do ruky. Hladina čaje se chvěla.

Vyběhla jsem nahoru, otevřela dveře a málem se srazila s vlastním synem. Conlan se na mě uculil. Měl tmavé vlasy po mně a šedé oči po Curranovi. Po svém otci zdědil i smysl pro humor a přiváděl mě tím k šílenství. Začal chodit brzy, v deseti měsících, což bylo typické pro děti kožoměnců, a teď už běhal plnou rychlostí. Mezi jeho oblíbené hry patřilo utíkání přede mnou, schovávání se pod nejrůznější kusy nábytku a shazování předmětů z vodorovných povrchů. Body k dobru, když se ta padající věc rozbila.

„Maminka musí jít pracovat.“ Stáhla jsem ze sebe dlouhé triko, které jsem používala jako noční košili, a popadla sportovní podprsenku.

„Bataatata!“

„Mhm. Taky bych ráda věděla, kde je tvůj táta. Vyzrazil na jednu ze svých výprav.“

„Tata?“ Zbystřil Conlan.

„Ještě ne,“ pověděla jsem mu a sáhla po džínách. „Měl by se vrátit zítra nebo pozítří.“

Conlan dusal kolem. Sice se naučil brzy chodit a projevoval celkem zneklidňující schopnost šplhat dost vysoko, ale jinak nevykazoval žádné známky toho, že patří mezi kožoměnce. Nezměnil formu při porodu, ani později. Ve třinácti měsících se z něj mělo stávat malé lvíče pravidelně. Doolittle v Conlanově krvi Lykosův virus sice našel, ve velkém množství, ale nečinný. Počítali jsme už od začátku s tím, že taková situace může nastat, protože má krev s gustem likvidovala upíří patogen i Lyk-Vé, a ještě by si klidně dopřála další nášup. Ale věděla jsem, že Curran doufá, že se z našeho syna stane kožoměncem. Stejně tak Doolittle. Mág léčitel Smečky se nějakou dobu pokoušel různými způsoby v Conlanovi šelmu probudit. Snažil by se ještě teď, ale to jsem mu zatrhlá.

Zhruba před půl rokem jsme s Curranem navštívili Pevnost a nechali Conlana s Doolittlem asi na dvacet minut. Když jsme se vrátili, našla jsem svého syna plakat na podlaze, zatímco na něj tři kožoměnci v bojové formě vrčeli a Doolittle tomu jen přihlížel. Jednoho jsem kopla tak, že proletěl oknem, a dalšímu zlomila paži, než mě Curran stačil zastavit. Doolittle mě ujistil, že Conlanovi nehrozilo žádné nebezpečí, a já mu oznámila, že naše děťátko mučit pro vlastní pobavení nebude. Možná jsem svůj argument podpořila tím, že jsem Conlana tiskla jednou rukou k sobě a tou druhou jsem třásla se Sarrat, pokrytou mou krví. Podle všeho mi zářily oči a Pevnost Smečky se při tom třásla. Společně jsme se pak všichni shodli na tom, že další testy nebudou potřeba.

Přesto jsem však Conlana brala k Doolittlovi na pravidelné prohlídky, a taky když upadl, kýchl, nebo udělal jednu z těch dalších miminkovských věcí, při kterých jsem se bála o jeho život. Pokaždé jsem všechny pozorovala celou dobu jako ostříž.

Zapnula jsem sponu na opasku, nechala Sarrat vklouznout do pochvy na zádech a stáhla si vlasy do ohonu. „Tak se podíváme, jestli by tě některá z tet na pár hodin nepohlídala.“

Sebrala jsem ho ze země a zamířila dolů.

MAGIE VÍTĚZÍ

Teddy Jo přecházel u vchodových dveří jako tygr v kleci. Popadla jsem klíče k našemu džípu a vyšla ze dveří.

„Poletím tam s tebou,“ nabídl mi.

„Ne.“ Mířila jsem přes ulici k domu George a Eduarda. George Conlana hlídala poslední dobou tolikrát, že bych jí za to měla koupit dort.

„Kate!“

„Říkal jsi, že nikdo není v přímém nebezpečí. Když se mnou pole-tíš, budu viset stovky metrů nad zemí na houpačce, kterou nese hyste-rický anděl smrti.“

„Nejsem hysterický.“

„Tak dobře. Velmi rozrušený anděl smrti. Můžeš letět nade mnou a ukázat mi cestu.“

„Vzduchem to bude rychlejší.“

Zaklepala jsem George na dveře. „Chceš, abych ti pomohla, nebo ne?“

Nespokojeně zamručel a shrbeně se odšoural dál.

Dveře se rozletěly dokořán a v nich se objevila George, tmavě hně-dé kadeře se jí vznášely kolem hlavy jako svatozář.

„Moc mě to mrzí,“ pověděla jsem jí.

Rozevřela náruč a Conlana si ode mě vzala. „Kdo je můj oblíbený synovec?“

„Je to tvůj jediný synovec.“ Po smrti Curranovy rodiny se ho ujali Mahon a Marta, alfa pár klanu Mohutných, a vychovali ho jako vlast-ního. George byla jejich dcera a Curranova sestra.

„Nepodstatná maličkost.“ George si ho přitáhla zdravou paží. Ta zmrzačená jí končila pahýlem asi tak dva a půl centimetru nad loktem. Pahýl teď měřil o celých dvanáct centimetrů víc než kdysi. Doolittle odhadoval, že by jí ruka měla kompletně dorůst během příštích tří let. George nikdy nedovolila, aby ji podobné znevýhodnění zpomalilo. Lípla Conlanovi pusou na čelo. Nakrčil nos a kýchl.

„Ještě jednou se moc omlouvám. Jde o nečekaný stav nouze.“

Mávla rukou. „Jen běž...“

Zamířila jsem doprava směrem k Derekově domu.

„Co zas?“ zavrčel Teddy Jo.

„Beru si s sebou posily.“ Měla jsem pocit, že je budu potřebovat.

Nasměrovala jsem džíp na zarostlou cestu.

„Vypadá, jako by mu někdo do zadku vrazil vosí hnízdo,“ poznamenal Derek.

Před námi vysoko na obloze letěl Teddy Jo a náhodně klouzal vzduchem tam a zpět. Křídla měl tmavá jako půlnoc, tak černá, že pohlcovala světlo. Za normálních okolností na něj byl úžasný pohled. Dnes letěl, jako by se snažil vyhýbat neviditelným šípům.

„Něco ho opravdu rozrušilo.“

Derek se zašklebil a upravil si nůž na boku. Když ještě patřival do Smečky, vždy se oblékal do šedé teplákové soupravy, ale po formálním odchodu od atlantských kožoměnců se přizpůsobil životu ve městě. Jeho uniformou se staly džíny, tmavá trika a pracovní boty. Kdysi míval krásnou tvář, ta současná už nikdy nebude jako dřív. Velmi tvrdě pracoval, aby si udržel image osamělého vlka, zachmuřeného a stoického, ale starý Derek se v něm probouzel čím dál víc. Čas od času něco utrousil a všichni se zasmáli.

Zrovna teď jsem neměla náladu na žerty. Thanatose by z míry dokázalo vyvést jen něco velmi špatného. Znala jsem ho skoro deset let. Za tu dobu ztratil nervy jen párkrát, jako tehdy, když praštil temného volha přímo do obličeje kvůli ukradenému meči. Ale tohle bylo na naprosto jiné úrovni. Teddy Jo vyšiloval.

„Nelíbí se mi to,“ prohlásil Derek bezvýrazně.

„Myslíš, že vesmíru na tom záleží?“

„Ne, ale stejně se mi to nelíbí. Řekl ti, kam jedeme?“

„Do Serenbe.“ Stočila jsem volant, abychom se vyhnuli díře v asfaltu.

„Nikdy jsem o něm neslyšel.“

„Jde o malou usedlost jihozápadně od Atlanty. Bývala to snobská, bohatá čtvrť. Označovali sami sebe za ‚městskou vesnici.‘“

Derek překvapeně zamrkal. „Co je sakra městská vesnice?“

„Je to roztomilá, architektonicky naplánovaná zástavba v nějakých malebných lesích postavená pro lidi, co mají až moc peněz. Takové ty typy, co si nechají postavit dům za milion dolarů, označí ho za ‚chatu‘, vyjdou si na procházku, aby splynuli s přírodou, a pak ujedou autem necelý kilometr, aby si koupili kelímeček nějakého speciálního kafe za deset dolarů.“

Derek zakoulel očima.

MAGIE VÍTĚZÍ

„Během posledních pár desetiletí se všichni bohatí přestěhovali zpátky do města kvůli bezpečí, a teď je tam farmářská komunita. Většina domů má asi tak pětiakrový pozemek, a teď je to tam samá zahrada a sady. Je tam hezky. V červnu jsme tam byli na farmářském festivalu broskví.“

„Beze mě.“

Zpražila jsem ho kamenným pohledem. „Pozvali jsme tě. Pokud si dobře vzpomínám, musel ses o něco postarat“ a rozhodl ses, že tomu dáš přednost.“

„Muselo to být důležité.“

„Přemýšlel jsi nad tím, že by ses praštil přes kapsu a pořídil si kápi? S tím, kolik času trávíš běháním po městě a napravováním křivd, by se ti mohla hodit.“

„Nejsem typ na kápe.“

Džíp se zahoupal na asfaltu zvlněném silnými kořeny, nejspíš patřícím jednomu z vysokých dubů lemujících cestu. Před Změnou by nám podobný výlet zabral zhruba třicet minut. Teď jsme jeli skoro dvě hodiny. Vyrazili jsme po I-85, vnitrostátní dálnici, a než jsme se skrz provoz a jiné potíže prodrali, trvalo to hodinu a půl. Teď jsme se proplétali na západ po rychlostní v jižním Fultonu.

„Přistává,“ oznámil mi Derek.

„No bezva.“

Teddy Jo se snašel dolů před námi. Na okamžik byl proti jasné obloze viditelný jen jako silueta vznášející se s doširoka rozevřenými černými křídly jen pár metrů nad silnicí, temný anděl zrozený za dob, kdy lidé obětovali vlastní krev, aby svým drahým zesnulým vykoupili bezpečnou cestu do posmrtného života.

„Vejtaha jeden,“ zamumlal Derek.

„Nesluší ti, když jsi zelený závistí.“

Teddy Jo klesl na cestu. Složil křídla a ta se rozplynula v oblaku černého dýmu.

„Víš, co je, když takhle letí?“ zeptal se Derek.

„Ne, pouč mě.“

Derek se usmál. Byl to drobný úsměv, obnažil při něm jen zlomek tesáku. „Velký výstavní cíl. Můžeš ho sestřelit krásně z oblohy. Kam by se schoval? Má metr osmdesát a rozpětí křídel jako malé letadlo.“
Tiše se uchechl.

Mohli jste vlka vytáhnout z lesů, ale vždy zůstane vlkem.

Zaparkovala jsem poblíž Teddyho Joa a otevřela dveře. Vlna hluku z motoru na očarovanou vodu mi zaútočila na ušní bubínky.

„Nech ho běžet,“ křikl Teddy Jo přes ten rámus.

Popadla jsem batoh a vystoupila z auta. Derek udělal to samé, pohyboval se s plynulou elegancí. Následovali jsme Teddyho Joa a zabočili doprava na vedlejší cestu, nechali jsme vrčící auto za sebou.

Stromy zastiňovaly cestu. Lesy bývaly obvykle tiché, ale tohle léto dospěly cikády sedmnáctileté. Jak už jejich jméno napovídalo, každých sedmáct let se vynořily ze země v obrovském množství a cvrkaly. Ten hmyzí sbor byl tak hlasitý, že přehlušoval všechny ostatní lesní šum, zkreslil ptáčí zpěv a štěbetání veverek do podivných, zneklidňujících zvuků.

Narychlo zdvižená cedule na straně cesty hlásala: ZÁKAZ VSTUPU Z NARIŽENÍ ŠERIFA FULTONSKÉHO OKRESU.

Dole bylo dopsáno: COYI PARKERE, JESTLI HO ZNOVU PORUŠÍŠ, ZASTŘELÍM TĚ JÁ SÁM. Šerif Watkins.

„Kdo je Coy Parker?“

„Jeden místní mladý darebák. Popovídal jsem si s ním. Nic neviděl.“

Teddy Jo to vyslovil tak, až jsem získala pocit, že Coy Parker se do tihle šlamastyky znovu namočit nehodlá.

„Proč sem nepostavili stráž?“ zeptal se Derek.

„Je toho na ně příliš,“ vysvětlil Teddy Jo. „Mají pět lidí na celý okres. A není toho tady moc ke strážení.“

„Tak o co vlastně jde?“ zeptala jsem se.

„Uvidíš,“ utrousil.

Cesta se stáčela doprava a přivedla nás na dlouhou ulici. Od ní se oddělovaly příjezdové cesty, každá vedla k domu na asi pětiakrovém pozemku. Domy lemovaly vysoké ploty, některé ze dřeva, jiné z kovu, všechny opatřené žiletkovým drátem. Tu a tam se skrz tepaný kovový plot dal zahlédnout kousek zahrady. Změna narušila přepravní řetězce, a spousta lidí se tak dala na zahradničení. Podobné farmy vyrůstaly jako houby po dešti všude kolem Atlanty, někdy ve městě samotném, ale častěji na jeho okraji.

Bylo tady ticho. Příliš ticho. V tuhle denní dobu se měl ozývat ruch běžného života: křik a smích dětí, štěkání psů, vrčení motorů na očarovanou vodu. Jenže krom nadržovaných cikád koncertujících jako o život se celá ulice topila v tichu. Nahánělo mi to husí kůži.

MAGIE VÍTĚZÍ

Derek se nadechl a přidřepł si nízko k zemi.

„Co se děje?“ zeptala jsem se.

Horní ret se mu zachvěl. „To nevím.“

„Vyber si dům,“ vybídl mě Teddy Jo. Tvářil se naprosto bezvýrazně.

Vyrazila jsem po nejbližší příjezdové cestě. Derek se dal do běhu po ulici. Tedy z jeho pohledu šlo jen o lehký klus, ale pro většinu lidí zase nemožně rychlý sprint. Vlk dokázal vycítit kořist téměř tři kilometry daleko. Kožoměncem během života nasbíral tisíce pachových stop. Když se Derek rozhodl nějaký sledovat, rozhodně jsem mu nehodlala bránit.

Prohlédla jsem si dům. Mříže na oknech. Pevné zdi. Dobrý domov po Změně. Bezpečný, snadno ubránitelný, praktický. Mezi rámem a pevnými modrými dveřmi zela úzká škvíra. Bylo odemčeno. Strčila jsem do dveří konečky prstů a ty se na dobře naolejovaných pantech hladce otevřely. Kolem mne se ovinul zápach zkaženého jídla. Vkročila jsem dovnitř. Teddy Jo šel za mnou.

Dům měl patro s otevřeným prostorem s kuchyní po levici a obývacíkem po pravici. Úplně nalevo, za kuchyní a kuchyňským ostrůvkem se nacházel stůl a na něm něčí snídaně. Přišla jsem blíž. Skleněná láhev javorového sirupu a talíře s čímsi, co kdysi bývaly vafle, pokryté plísní.

Žádné pověstné známky boje. Žádná krev, díry po kulkách, stopy po drápech. Jen prázdný dům. Ulice plná prázdných domů. Sevřel se mi žaludek.

„Je to ve všech ostatních stejné?“

Teddy Jo přikývl. Zůstal ve vstupu do místnosti, jako by nechtěl vkročit dovnitř. Působilo to tady znepokojivě, jako by i vzduch sám znehybněl a ustrnul. Nacházeli jsme se v mrtvém domě. Netušila jsem, jak to vím, ale cítila jsem to. Jeho majitelé zemřeli a srdce domu se odebralo do nebytí s nimi.

„Kolik?“

„Celá čtvrť. Padesát domů. Dvě stě tři lidé. Rodiny.“

Kruci.

Co by mohlo mít něco podobného na svědomí? Co by je mohlo přimět opustit snídaně a jednoduše vyjít ven? Spousta stvoření dokázala ovládnout lidi, většina z nich měla nějakou spojitost s vodou. Brazilský encantado by nejspíš dokázal očarovat celou rodinu. Silný lidský mág

se zaměřením na telepatii by dokázal uhranout čtyři lidi a donutit je, aby poslechli jeho příkazy. Řekněme, že by někdo ty lidi přinutil vyjít ven. Co s nimi dělal pak?

Venku jsem se zhluboka nadechla. Derek se přišoural k nám.

„Jak jsi do toho zapletený?“ zeptala jsem se.

„Přivolali mě,“ řekl Teddy Jo.

Aha. Řecká rodina se k němu modlila, nejspíš mu nabídla i oběť. Za starých časů by to býval otrok. Teď nejspíš použili jelena nebo krávu.

„Vypil jsem krev,“ dodal.

Uzavřel dohodu. Přijal jejich nabídku, a teď ho zavazovala, aby pro ně něco udělal.

„Co po tobě chtěli?“

Zněl hluše. „Ptali se, jestli je jejich syn mrtvý. Měl se v sobotu ženit. On a jeho snoubenka se neukázali. Dělal jim to starosti, tak je přijeli v neděli zkontrolovat. Našli tohle. Rodina zavolala šerifům. Dnes sem přijedou, aby ohledali místo činu. Proto jsme se sem museli dostat před nimi.“

„A co jejich syn?“ zeptal se Derek.

„Alek Katsaros je mrtvý,“ oznámil nám Teddy Jo. „Ale nemohu jeho ostatky vrátit rodině.“

„Proč?“ Tohle bylo jeho poslání. Když člověk řeckého původu vyznávající jeho náboženství zemřel, Thanatos přesně věděl, kde se nachází jeho tělo.

„Vysvětlím ti to po cestě.“

„Než půjdeme,“ řekl Derek, „měla bys něco vidět.“

Následovala jsem ho dozadu. Za kovaným železným plotem leželo chlupaté hnědé tělo. Z oka mrtvého psa trčel dřík šípů.

„Skoro všichni měli psy,“ vysvětlil Derek. „Všichni dopadli takhle. Mrtví po jediném výstřelu.“

Střílení lukem a šípy jste si dokonale osvojili až po dlouhém tréninku. Střelit psa šípem do oka z dost velké vzdálenosti, aby pes nezačal při pohledu na cizince vyšilovat nebo vás neucítil, se zdálo skoro nemožné. Muselo by jít o naprosto výjimečného, mistrovského střelce. Andrea, moje nejlepší kamarádka, by to zvládla, ale neznala jsem nikoho dalšího.

Vrátila jsem se dovnitř a vystoupila na zadní pozemek. Úhledně vysázené řady jahod, plody na keřících měly tmavorudou barvu, už byly

MAGIE VÍTĚZÍ

přezralé. Dřevěný kočárek s panenkou uvnitř. Srdce se mi sevřelo do pevného, bolestivého uzlíku. Bývaly tady malé děti.

Derek přiskočil skoro dvoumetrový plot, s žiletkovým ostnatým drátem a se vším, jako by o nic nešlo, a dopadl vedle mne. Zastavil se pohledem na panence. Oči mu na okamžik zasvítily bledým žlutým ohněm.

Přidřepala jsem si u psa, velkého huňatého křížence s dobráckým čenichem labradora. Kolem těla bzučely mouchy, celý roj jich sedal na krev prosakující skrze ránu, na dřík v jeho levém očním důlku.

Šlo o šíp, ne o šipku z kuše, s dřevěným tělem opatřeným letkami ze světle šedého perí. Staromódní. Šípy se po výstřelu nechovaly jako kulky. Měly mnohem klenutější trajektorii. Šíp pár centimetrů vystoupá, pak klesne, a vzhledem k reakční době psů musel být střelec nějakých... pětatřicet metrů daleko. Víceméně.

Otočila jsem se. Za mnou, těsně za plotem, větve rozpínal obrovský dub.

Derek sledoval, kam se dívám, rozběhl se přes zahradu, vyskočil a vyhoupl se do větvi listnáče. Vrátil se o okamžik později.

„Člověk,“ řekl. „A ještě něco dalšího.“

„Co?“

„To nevím.“

Chloupky na pažích mu stály v pozoru. Ať už to bylo cokoliv, nevonělo mu to dobře.

„Co za pach to je?“

Zavrtěl hlavou. „Nějaký špatný. Nikdy předtím jsem ho necítil.“

To nebylo dobré.

Krátce jsem pohlédla na Teddyho Joa. „Máš pro mě ještě něco víc na ukázkou?“

„Následujte mě.“

Nechali jsme čtvrt' za sebou a nasedli zpátky do džípu. Teddy Jo nastoupil dozadu. „Pokračujte dál po rychlostní.“

A to jsem taky udělala.

Lučičníci nejdřív zabili psy. To byl nejpravděpodobnější scénář. Pokud nebyli z nějakého neznámého důvodu vysazení proti psům, provedli to, aby zvířata neštěkala. To zpochybňovalo teorii s ovládním mysli. Tvor nebo člověk schopný podmanit si mysl jiných by se nejspíš neobtěžoval se zabíjením psů.

ILONA ANDREWS

Kicune by dávala podivným způsobem smysl. Názory se rozcházely, zda kicune patřily mezi opravdová kouzelná zvířata, liščí duchy nebo kožoměnce, ale shodovaly se v jednom: přinášely potíže. Pocházely z Japonska, a čím byly starší, tím mocnější se stávaly. Dokázaly utkat iluze, ovlivňovat sny a nenáviděly psy. Ale kicune byly fyzicky liškami a ten nezaměnitelný pach si s sebou nesly i v lidské podobě.

„Ucítil jsi nějaké lišky?“ zeptala jsem se.

„Ne,“ utrousil Derek.

Další teorie v háji.

Cesta před námi procházela nízkým kopcem po pravici a končila na parkovišti.

„Tady odboč,“ upozornil mě Teddy Jo.

Poslechla jsem. Džíp drkotal po staré cestě, nadsakoval na hrbolech. Před námi se rozprostírala obrovská, nízká budova, zašedlá a bez oken. Ve střeše zela díra.

„Co to je?“ zeptala jsem se.

„Staré distribuční centrum Walmartu.“

Derek prudce otevřel dveře a vyskočil z auta. Přišlápla jsem brzdu až k podlaze. Zlomil se v pase na kraji silnice a zvracel.

„Jsi v pořádku?“ zaječela jsem.

„Ten smrad,“ ucedil mezi zuby a znovu se dávil.

Vypnula jsem motor. Náhlé ticho bylo ohlušující. Necítila jsem žádné neobvyklé pachy.

Ticho. Kam se kruci poděly cikády?

Derek se vrátil k autu. Hodila jsem mu kus látky, aby si utřel ústa.

„Tudy.“ Teddy Jo zamířil po cestě ke skladišti.

Dohnali jsme ho. Vytáhl malou tubu masti proti rýmě a podal mi ji.

„Budeš to potřebovat.“

Namazala jsem si trochu pod nos a vrátila mu ji. Teddy Jo ji nabídl i Derekovi, ale ten jen zavrtěl hlavou.

Asi šest metrů od skladu mě obilil příšerný zápach: mastný, odporový, prodchnutý sírou, puchem čehosi hnijícího a strašného. Přehlušil aromatickou mast, jako bych ji ani nepoužila. Skoro jsem si připlácela dlaň na ústa.

„Kurva.“ Derek se zastavil, aby se dávil naprázdno.

Teddy Jo se tvářil neproniknutelně.

MAGIE VÍTĚZÍ

Pokračovali jsme dál. Smrad teď byl nesnesitelný. S každým nádechem mi připadalo, jako bych vdechovala jed.

Obešli jsme budovu. Před námi se rozkládala lesklá kaluž, velká jako rybník. Průsvitná, šedivě béžová, zaplavila celé zadní parkoviště. Nějaká tekutina... Ne, ne tekutina. Připomínala huspeninu, jako by šlo o vrstvu aspiku, a když se do ní sluneční paprsky opřely ve správném úhlu, lehce se rozzářila a uvnitř se daly zahlédnout kusy čehosi tmavého.

Klekla jsem si vedle.

Na co jsem se to kruci dívala? Něco dlouhého a šlachovitého...

Došlo mi to.

Otočila jsem se na patě a rozběhla se. Podařilo se mi uběhnout pět metrů, než ze mě vytryskly zvratky. Alespoň jsem se dostala dost daleko, abych nekontaminovala místo činu. Všechno jsem to vydávila a pak se mi ještě minutu nebo dvě naprázdno navalovalo. Konečně křeče ustaly.

Otočila jsem se. I odsud jsem to stále viděla, chuchvalec v pevném gelu. Lidskou kůži, hnědé vlasy zapletené a svázané růžovou gumičkou. Takové nosily děti.

Tenká maska lidskosti Teddyho Joa pukla. Z ramenou mu vyrazila křídla, a když otevřel ústa, zahlédla jsem tesáky. Ze zvuku jeho hlasu jsem měla chuť stulit se do klubička. Prostupovala ho stará magie, přetékal hlubokým, strašlivým žalem.

„Tam někde je Alek Katsaros a Lisa Winleyová, jeho budoucí žena. Cítím ho, ale prostupuje celou tou hmotou. Nemohu ho vrátit jeho rodině. Je ztracen. Všichni jsou ztraceni v tomhle masovém hrobě.“

„Je mi to moc líto.“

Otočil se ke mně, oči měl úplně černé. „Dokážu jedním pohledem určit příčinu smrti. Takový už jsem. Ale tohle nechápu. Co to má být?“

Derek se tvářil strašně. „Jsou to zvratky? Něco je všechny sežralo a pak je vyvrhlo?“

Měla jsem nepříjemný pocit, že vím, o co přesně jde. Obešla jsem kaluž po obvodu. Ve středu mohla být tak šedesát centimetrů hluboká, vyplnila výmol v nerovném parkovišti, které se propadlo vlivem dešťů a zanedbání. Celou kaluž jsem obešla až na čtvrtý pokus, hlavně proto, že jsem se musela zastavit a nasucho jsem dávala. Mžourala jsem na chuchvalce vlasů a uvolněné hrudky masa.

ILONA ANDREWS

Už jsem se stala svědkem spousty násilí a viděla téct krev i různé další ohavnosti, ale tohle byla úplně jiná úroveň. Tohle se na seznamu věcí, které bych nikdy nechtěla vidět, nacházelo opravdu hodně vysoko. Bolelo mě na hrudi jen se na to dívat. Spolkla jsem kyselé žaludeční šťávy.

„Co přesně hledáš?“ Zeptal se mě anděl smrti svým tajemným hlasem.

„Dívám se, co tady nemůžu najít. Kosti.“

Upřeně hleděl na želé. Ve tváři mu cukl sval. Otevřel ústa a zaječel. Podobný křik by nedokázal vydat žádný člověk, ostré zakvílení, zčásti orel, zčásti umírající kuň, částečně se to nepodobalo ničemu, co jsem kdy slyšela.

Derek se ke mně obrátil s tázavým výrazem.

„Nejde o zvrátky nějaké příšery,“ pověděla jsem mu. „Někdo je uvařil.“

Derek prudce ucouvl.

Skoro jsem nedokázala mluvit dál. „Vařili je tak dlouho, dokud jim neodpadlo maso z kostí, ty vzali pryč, a pak ten vývar vylili tady. A ať už do té tekutiny nalili cokoliv, je to magické nebo jedovaté. Nejsou tu mouchy ani červi. Není tam žádný hmyz. Vůbec. Neslyším ani jednu cikádu. Jsou v tom všichni ti lidé a jejich děti.“

Derek sevřel ruce v pěst. Hluboce hrdelně zavrčel. „Kdo? Proč?“

„To budeme muset zjistit.“ A až je najdu, budou si přát, aby se uvařili namísto nich.

2.

Zamířila jsem v autě zpátky do usedlosti. Telefon v prvním domě fungoval, takže jsem popaměti vytočila číslo Biohazardu a Lutherovu koncovku. Mohla bych celou záležitost nahlásit na recepci, ale tohle bylo dost špatné na to, abych přeskočila celého úředního šimla.

Telefon zazvonil. A zvonil, a zvonil.

No tak, Luthere.

Na lince cvaklo. „Co je?“ Ozval se Luther podrážděně.

„To jsem já.“

„Ať už jde o cokoliv, Nečistá, nemám na to čas. Mám na programu důležité čarodějování...“

„Někdo uvařil dvě stě lidí a vylil tu tekutinu a jejich ostatky poblíž Serenbe u distribučního centra Walmartu.“

Ticho.

„Řekla jsi ‚uvařil‘?“

„Ano, řekla.“

Luther zaklel.

„Masový hrob je nezabezpečený a magicky silný. Nejsou v něm brouci, Luthere. V okruhu čtyř set metrů tu není aktivní hmyz. Vytvořila jsem kolem něj základní clonu křídou a hlídá ho Teddy Jo. Dnes sem zamíří z úřadu šerifa, aby ohledali místo činu, takže jestli sem chceš dorazit před nimi, budeš si muset pospíšet. Je to kousek západně od rychlostní silnice v jižním Fultonu. Označím pro tebe odbočku.“

„Jedu tam. Neopouštěj místo toho hrobu, Kate. Udělej všechno, co budeš moci, aby se tam něco nevylíhlo.“

„Neboj se, nehnu se odtamtud ani na krok.“

Zavěsila jsem a vytočila číslo domů. Žádná odpověď. To mi mělo být jasné. Curran se ještě nevrátil.

Zavolala jsem George. Conlan zrovna odpočíval. Snědl nějaké cereálie a úspěšně jí dvakrát utekl.

Zavěsila jsem a prohrabala kuchyň mrtvého domu, jestli tam nemají sůl. Ve spíži na mě čekal velký vak. Vynesla jsem ho ven k džípu právě včas, abych zahlédla Dereka táhnoucího dvacetikilové pytle soli, jako by nic nevážily.

„Kde jsi je sehnal?“

„Našel jsem je ve společné lovecké boudě,“ řekl. „Museli je používat jako solný liz pro jeleny. Je jí tam víc.“

„Budeme ji potřebovat.“

Zamířili jsme k boudě.

„Pověz mi o těch pachových stopách,“ požádala jsem ho.

„Jsou lidské,“ řekl. „Ale je v nich ještě něco dalšího. Zmršený pach. Když cítíš lupu, nevoní správně. Toxicky smrdí. Víš, že na řeči je pozdě. Buď to ho zabiješ, nebo on zabije tebe. Tyhle věci páchnou podobně. Jako lupus, ale není to lupus.“

„Zkaženě?“ Tipla jsem si.

„Jo. To je výstizné. Odvedli lidi k okraji čtvrti.“

Výčkávala jsem, ale neřekl nic dalšího.

„A pak?“

„Pach zmizí,“ řekl. „Objeví se znovu až u té kaluže.“

„Zmizí, jako by je teleportovali?“

„Víceméně.“

Párkrát jsem měla tu možnost se setkat s teleportací. Přenést jediného člověka spotřebovalo ohromné množství moci. Poprvé šlo o skupinu velmi mocných volhů, ruských pohanských kněží, ale ti k tomu museli obětovat člověka. Podruhé šlo o džina. Džinové patřili mezi prastaré bytosti, velmi mocné a také velmi vzácné. Na světě se jednoduše nenacházelo dost magie, aby dokázala udržet jejich nepřerušenu existenci. Zrovna tento džin byl uvězněn uvnitř klenoty. To důmyslné vězení ho udržovalo při životě i v obdobích mezi vlnami magie, kdy byla technologie nejsilnější. Ale i tak musel posednout člověka se značným magickým potenciálem, aby dokázal provádět své kouzly, a pak se při velkém finále skrýval v Jednorozčí ulici, kde magie proudila i během vlády technologií.

MAGIE VÍTĚZÍ

Ať už to byl kdokoliv, jak se mu podařilo vymizikovat dvě stě lidí?

Vážně jsem nechtěla řešit dalšího džina. Posledně jsem si z toho uhnala mrtvici, no, vlastně několik malých mrtvic zároveň, a skoro zemřela.

Obrátila jsem se k Derekovi. „Dokážeš z těch pachů zjistit, jestli všichni ti lidé zmizeli současně?“

„Ano, a přesně to se stalo.“

„Dvě stovky lidí a to, co je tam hnalo,“ zamyslela jsem se nahlas. „Teleportace nepřipadá v úvahu. Příliš mnoho magie. Musí jít o kapsu jiné reality.“

Derek po mně střelil pohledem.

„Pamatuješ si, když se během poslední magické erupce objevil Bran? Strávil většinu času v mlze mimo naši realitu.“

„Pamatuju si rákšasy a jejich létající palác v magické džungli.“

Samozřejmě že si je pamatoval. Po tom, co mu provedli s obličejem, na ně nikdy nezapomene. „Tohle je nejspíš podobné. Někdo vyšel ven, popadl skupinu lidí a někam je vzal.“ Což by naznačovalo přítomnost nějaké prastaré moci. Taky to naznačovalo, že jsme všichni v háji.

Prastaré bytosti, bohové, džinové, draci, prostě ti velcí, mocní a legendární, vyžadovali příliš mnoho magie, aby mohli v naší realitě existovat. Samozřejmě, že existovali jinde, v mlhách, v jiných světech nebo dimenzích, volně spojených s tou naší. Nikdo přesně nevěděl, jak to všechno funguje. Nikdo netušil, co by se stalo, kdyby se jeden z nich zjevil a zachytila by ho vlna technologie. Tradiční moudra tvrdila, že přestanou existovat. Proto jsme ony prastaré bytosti vídávali během erupcí, magického cunami, které přicházelo každých sedm let. Během ní magie zaplavovala svět alespoň tři dny, někdy déle.

Tahle oblast nebyla zrovna prostoupená magií. Pokud jsme měli tu čest s prastarou mocností, tak měla pořádnou kuráž. Obvykle jsem měla okamžité nutkání svěst jakoukoliv podivnou, magicky silnou záležitost na svého otce, ale tohle nebyl jeho styl. Nevycítila jsem žádnou povědomou magii, na podobném odhození ostatků na zapomenutém parkovišti nebylo nic elegantního ani uhlazeného. Než vás magie mého otce zabila, většinou vás ještě stačila zaskočit svou krásou.

„Sebral tady dvě stě lidí do svého doupěte, aby je uvařil?“ zeptal se Derek. „Proč?“

„To nevím.“

„Chtěli kosti?“

„To nevím. Nejsem si jistá, jestli ty kosti nesebrali náhodou. Jsou i horší možnosti.“

Derek se zastavil a zadíval se na mě.

„Mohli je pomalu vařit zaživa, aby je mučili,“ řekla jsem.

Obrátil se k boudě.

„Svět je kurevsky zvrácené místo,“ pověděla jsem mu. „Proto jsem ráda, že mám Conlana.“

Prudce se na mě zadíval.

„Svět potřebuje víc dobrých lidí, a můj syn bude dobrým člověkem.“

Zabralo přes dvě hodiny, než hlasité vrčení motorů na očarovanou vodu ohlásilo příjezd Biohazardu. Dvě SUV si probojovala cestu k nám, vrčela a prskala. Za nimi silně obrněný nákladňák vezl cisternu. Za tou přijela další dvě SUV. Z aut vyskákali lidé a vypadly kontejnery s oranžovými bezpečnostními obleky. Stačil jim jeden závan vzduchu stoupající z kaluže padesát metrů za námi a nasadili si masky.

Kráčel k nám Luther. Podsaditý a tmavovlasý, obutý do těžkých bot a umazaných šortek. Na sobě měl triko, na němž stálo: RYTÍŘ V ULICÍCH, ČAROVNÝ V LOŽNICI.

„To triko se mi líbí,“ pověděla jsem mu. „Je tak profesionální.“

Na tu návnadu mi neskočil. Jen upřeně hleděl na želatinový masový hrob. Kolem něj jsme vysypali základní kruh ze soli. Asfalt byl totiž příliš rozbitý na malby křídou.

„Budu potřebovat výpověď,“ řekl. „Taky od toho vlkodlaka a Thanatose. Kde je?“

Kývla jsem směrem ke střeše skladu. Tam se totiž Teddy Jo usadil a shlížel na hrob. Vycházely z něj pramínky černého kouře a ovíjely se mu kolem těla. Kdyby měl tu moc, vytáhl by ostatky mladého páru z toho hrobu a přivedl je zpátky k životu. Ale nedokázal to. Nezvládl by to nikdo z nás. Jen bohové dokázali přivést mrtvé zpátky, a většinou, pokud přimhouříme obě oči, se smíšeným úspěchem.

„Truchlí,“ pověděla jsem Lutherovi. „Jeden z jeho lidí je uvnitř. Nemůže jeho duši odvést k posmrtnému životu. Musel by vykonat obřad nad tělem, a to se nedá nijak oddělit. Nemůže tělo přinést zpátky jeho rodině. Je zatraceně naštvaný, takže bych se ho vypytavala pokud možno něžně.“

MAGIE VÍTĚZÍ

Luther přikývl.

Pověděla jsem mu o zmizení pachové stopy. Čím déle jsem mluvila, tím víc se mračil.

„Prastará mocnost?“ zeptal se.

„Doufám, že ne.“

Znovu se upřeně zahleděl na hrob. „Celé rodiny, dokonce i děti?“

„Myslím, že ano.“

„Proč?“

To bych taky ráda věděla. „Chybí tam kosti.“

Zašklebil se. „Magie se nejvíc koncentruje v lidských kostech. Proto je ghúlové žvýkají. Víme jistě, že si vzali kosti a nechali si je?“

„Ne, ale statisticky vzato by tam měly zbýt alespoň nějaké. Lebka, stehenní kost, cokoliv. Zahlédla jsem jen měkké tkáň.“

Povzdechl si a na okamžik mi připadal starší, pohled měl ztrhaný. „Dám ti vědět, až to vykopeme a projdeme to.“

Dlouhou chvíli jsme stáli, pojilo nás rozhořčení a žal. Oba se do toho pustíme, on ze svého konce a já ze svého. Nakonec zjistíme, kdo je za to zodpovědný. Ale to už nepomůže rodinám těch, jejichž ostatky ležely na parkovišti, odhozené jako odpadky.

Luther nakonec přikývl a zamířil pro svůj oranžový oblek, zatímco já šla podat svědectví.

Peklo zrovna teď vypadalo jako uváznutí v zácpě v koloně vozků přejiždějících přes Magnolia Bridge. Normálně bych zahrnula do vedlejší ulice, ale tenhle most postavili nově nad hromadou zhroutených nadjezdů a padlých budov a představoval nejrychlejší cestu zpátky do kanceláře. Navíc jsem měla hlavu stále plnou uvařených lidí. Když jsem si konečně uvědomila, co se děje, bylo příliš pozdě.

Stálo nás to dobré půl hodiny, a když jsme konečně zastavili u Špičkově ostré agentury, odpoledne už bylo v plném proudu. Derek vystoupil, odemkl řetěz na našem parkovišti, já zajela na místo.

Na ulici dnes celkem vládl klid, horko zahrnalo pryč většinu zákazníků dráteníka Billa Horna a Nicolina autoservisu. Zbýval už jen pan Tucker. Na jeho kdysi svalnatém těle se širokými rameny se podepsal čas a stáří. Postava se mu seschla, takže vypadal hubeně a křehce. Obraly ho také o většinu vlasů, takže je nosil sestřižený tak na krátko, že připomínaly bílé chmýří vznášející se nad jeho tmavohnědou

kůží. Ubíhajícími rokům se však nepodařilo zničit jeho duševní zápal. Procházel naší ulicí dvakrát ráno a alespoň jednou odpoledne, a třimal v rukou velkou ceduli. Na ní stálo: POZOR! KONEC SVĚTA JE TU! PROBERTE SE!

Když jsem se vyškrábala z džípu, pan Tucker z plna hrdla provolával stejnou zprávu jako už nespočetněkrát předtím. Jako Jižan si však také zakládal na slušném vychování.

„Kajte se! Konec se blíží! Zdravíčko, jak se vám dnes daří?“

„Nemůžu si stěžovat,“ zalhala jsem. „Dal byste si nějaký ledový čaj? Venku je horko.“

Zdvihl mým směrem kovovou čturu. „Dostal jsem nějaký u Billa. Díky. Tak zase na shledanou.“

„Tak fajn, pane Tuckere.“

Kolem nás pomalu projelo auto, řidič očividně po něčem pátral. Pan Tucker se vrhl tím směrem a mával cedulí. „Kajte se! Proberte se! Žijete uprostřed apokalypsy!“

Povzdechla jsem si, odemkla boční dveře a vešla dovnitř. Derek mě následoval a šklebil se. „Jednoho dne ho srazí auto.“

„A až se tak stane, zavezeme ho do nemocnice.“

Pan Tucker měl pravdu. Žili jsme uprostřed apokalypsy. S každou další magickou vlnou pomalu odumíral starý svět technologií a jeho místo zabíral nový, a jeho moc a příšery sílily. Vzhledem k tomu, že jsem mezi ty stvůry patřila také, nejspíš bych si asi neměla stěžovat.

Potřebovali jsme rychle vyřídit naše případy. Serenbe mělo přednost před vším ostatním. Zkontrolovala jsem velkou tabuli visící na zdi. Měli jsme tři aktivní zakázky. Ghúla na Oaklandském hřbitově, tajemného „patvora“ se zářícíma očima děsícího studenty Institutu umění a žeroucího drahé barvy, a hlášení o neobvykle velkém zářícím vlkovi na předměstí poblíž Dunwoody Road. Derek zamířil k tabuli a smazal vlka.

„Vyřešil jsem to včera v noci.“

„Co to bylo?“

„Desandra.“

Zamrkala jsem na něj. „Alfa klanu Vlků?“

Derek přikývl.

„Co dělá v Dunwoody Heights?“

„Snažila se své kluky přihlásit do kurzu gymnastiky ve městě, ale

MAGIE VÍTĚZÍ

jeden z dalších rodičů udělal obrovskou scénu, takže ji požádali, ať odejde. Vyválela se ve fluorescenčním prášku a poslední tři noci stránila té ženské kolem domu.“

„Vysvětlil jsi jí, že zastrašování lidí není v nejlepším zájmu Smečky?“

„Přesně tak. Pověděla mi, že by jí to vyšlo, nebýt mě, všetečného děcka.“

Stoicky se mi podařilo udržet vážnou tvář. „Dobrá práce při uzavření případu.“

„Jistě.“

„Tak kam jsi schoval Scoobyho keksy?“

„Vážně vtipné,“ odtušil suše.

Zamyšleně jsem se zahleděla na tabuli. Ještě před rokem bych ten případ s barvami hodila na Ascania a zapomněla na něj. Ale Ascanio se tu poslední dobou ukazoval dost vzácně. Vlastně už sem skoro nechodil. V posledních pár případech jsem ho musela zavolat, namísto toho, aby mě o kšefty uháněl on. Škola mu zabírala hodně času, ale měl střední za sebou. Loni odmaturoval.

Pořád jsme ho ale vedli v účetních knihách. Zdvihla jsem telefon a zavolala do klanu Boud.

Zdvihla to Miranda a ohlásila se mazlivým: „Zdravičko.“

„To jsem já.“

Svůdně zastřený hlas se vytratil. „Jé, ahoj, Kate.“

„Je zplozenec pekla někde poblíž?“

„Zrovna s něčím pomáhá Rafaelovi.“

Stejnou odpověď jsem dostala, když jsem mu volala posledně. „Fajn. Mohla bys mu dát vědět, že pro něj mám práci, jestli má zájem?“

„Jistě.“

Já Ascania zaměstnávala, ale Rafael a Andrea byli jeho alfové a klan Boud si oddanosti klanu vážil nadevše. Rafael byl důležitější než já. „Vlastně mě napadá, že je to jedno. Postaráme se o to.“

„Tak fajn,“ odpověděla Miranda.

Zavěšila jsem. Ascanio se potuloval neznámo kde a Julie vyrazila s Curranem na to jeho lovecké dobrodružství, takže jsme tu zbyli jen já a Derek.

„Chceš, abych to vzal?“ zeptal se.

„Ne, potřebuju tě v Serenbe. Musíme to předat Cechu.“ Nesnášela

jsem předávání kšeftů Cechu. Když jsem brala zakázku, slíbila jsem, že ji dokončím, a byla jsem hrdá na to, že jsem ji splnila. Teď budu muset klientům vysvětlit, že máme příliš mnoho práce. To bylo špatné pro obchod a cítila jsem se kvůli tomu zle. Ale někdy jsem neměla na výběr.

Zavolala jsem Barabášovi do Cechu. Mohla bych to zkusit u Úředníka, ale vzhledem k tomu, že Barabáš byl hlavním správcem, půjde to rychleji. Navíc, žoldáci se do nebezpečných situací pouštěli každou chvíli. Potřebovali se dozvědět o Serenbe. Čím víc lidí se to dozví, tím větší jsme měli šanci, že tomu přijdeme na kloub.

Zvedl to po prvním zazvonění. „Ano?“

„Musím ti poslat dva kšefty. Jeden je spíš otravný, ale na tu extrakci ghúla budeš potřebovat někoho dobrého.“

„Tvůj otec se rozhodl pro invazi?“

„Ne, ale stalo se něco špatného.“ Shrnula jsem mu informace o Serenbe. „Ať už to udělal kdokoliv, vyvázl z toho bez následků. Mám tušení, že se to nestane jen jednou.“

Na druhé straně zavládlo dlouhé napjaté ticho.

„Jsi v pořádku?“ zeptala jsem se.

„Jsem. Jen se snažím vymyslet způsob, jak na to žoldáky upozornit a nezpůsobit při tom paniku.“

„Až na to přijdeš, zavolej mi zpátky.“ Nějaké tipy v oblasti oznamovací etikety by se mi rozhodně hodily.

„Zavolám. O ty kšefty se postaráme.“

„Díky.“

Zavěsila jsem, vytáhla jsem dvě složky, jednu ohledně ghúla a druhou o barvožroutovi, a položila jsem je na stůl. Až se dnes vrátím domů, předám je Barabášovi. Mělo své výhody, že jsme sousedé.

„Vážně si myslíš, že se to stane znovu?“ zeptal se Derek.

„Ano.“

„Proč?“

Opřela jsem se o stůl. „Zabili psy, dostali odtamtud dvě stovky lidí a nechali je zmizet. Nikdo neutekl. Nikdo z útočníků nezemřel, nebo jsme alespoň nenašli jejich těla nebo velké kaluže krve. Nic se nepokazilo. Nedošlo k žádnému průšvihů. Tak dobrý v ovládnutí obrovského počtu lidí se staneš jen ve chvíli, kdy to pravidelně opakuješ.“

„Myslíš, že to provedli už někdy předtím.“

MAGIE VÍTĚZÍ

„Vím, že to provedli už dříve, a víckrát. Pokud to udělali více než jednou, pak nejspíš proto, že na něco potřebují neustálý přísun lidí. To znamená, že to provedou znovu. Musím tam být, abych je zastavila. Nedovolím, aby si z města udělali lovecký revír. Takže společně zavoláme Smečce, Lidu, Řádu a komukoliv dalšímu na vedoucí pozici, koho známe, a upozorníme je, že se něco takového stalo.“ Biohazard vyšle vlastní varování, ale chtěla jsem naši síť rozšířit co nejvíc.

Derek přešel ke svému stolu. „Zamlouvám si Smečku.“

„Jen si posluž.“

„Kate?“ V zorném poli mi zacláněla Derekova tvář.

Promnula jsem si čelo. „Ano?“

„Jídlo?“ zeptal se.

Jídlo? Nejedla jsem celý den. „Jídlo zní úžasně.“

Přikývl a vyšel ze dveří.

Za poslední dvě hodiny jsem obvolala tři kanceláře okresních šerifů, kde mě lidé znali. V Douglas, Gwinett a Miltonu. S Beau Claytonem, šerifem Miltonskeho okresu, jsme se znali už strašně dlouho. Nerad slyšel, že mizí lidé.

Zavolala jsem do Řádu a požádala je, abych si mohla promluvit s Nickem Feldmanem, ale Maxine, telepatická sekretářka rytířů, mi pověděla, že je sice ve městě, ale zrovna mimo pobočku, takže mám nechat vzkaz u ní. Zkrátila jsem to.

Pokud Řád cokoliv věděl, nebudou se chtít o ty informace dělit, a těm mým zase nevěřili. Za těch osm měsíců, kdy jsem se vrátila zpátky do práce, jsem s nimi musela na několika případech spolupracovat, pokaždé s Nickem Feldmanem, současným Rytířem ochráncem, a bylo to asi tak příjemné jako trhání zubů. Jako by nebylo už tak dost špatné, že má matka zničila manželství jeho rodičů, Nick navíc strávil nějakou dobu v utajení jako člen vnitřního kruhu kolem Hughha d'Ambraye, a tak viděl na vlastní oči, jak můj otec funguje. Nenáviděl celou naši rodinu se zápallem žhavějším než tisíc sluncí a jeho jediným životním cílem se stala snaha zajistit, že zmizíme ze světa.

Derek se postaral o policii a bezpečnostní složky ve městě, Smečku a pár kontaktů na ulici, které si budoval. Oba dva jsme to celkem zvládali pokrýt. Zbýval jen Lid.

Vytočila jsem číslo.

„Dovolali jste se na telefonní podporu Kasina,“ ozval se v telefonu mladý muž. „Tady je Noah. Jak pro vás můžeme dnešek proměnit v nádherný den?“

To by byl potřeba zázrak. „Přepojte mě na Ghasteka nebo Rowenu, prosím.“

„Můžu se zeptat, kdo volá?“

„Kate.“

„Očekávají váš telefonát?“

Výborně. Narazila jsem na nějakého nového učně nebo tovaryše. „Ne.“

„Budu potřebovat vaše příjmení, madam.“

„Lennartová.“

„Momentíček, prosím.“

Ozvalo se pípnutí a Noah s někým mluvil. „Ahoj, mám tu Kate Lennartovou a chce mluvit s Neohroženým vůdcem. Není na seznamu.“

Noah se podle všeho ještě nenaučil, jak dát hovor na telefonu do pořadí.

„Jaká Kate?“ zeptal se další mužský hlas.

„Kate Lennartová?“

„Ty debile, to je In-Šineár!“

„Cože?“ vykvikl Noah.

„Ty jsi řekl samotné In-Šineár, ať počká, ty troubo! Ghastek tě pověsí za koule do průvanu.“

Ach jo.

„Tak co mám udělat?“ Noahovi přeskočil panicky hlas.

Mohl bys mě přepojit ke Ghastekovi. Kdybych se ozvala teď, jen je vyděsím ještě víc.

Na lince se ozývalo nějaké náhodné pípání. Představila jsem si Noaha horečně mačkajícího tlačítka na telefonu, nahodile jako batole. A v uchu se mi rozezněl signál, že zavěsil.

Když jsem se posledně zúčastnila povýšení kandidátů do řad tovaryšů, Ghastek mě představil takhle: „Pohled'te na Nesmrtelnou, In-Šineár, Krevní čepel Atlanty.“ Celou ceremonii jsem ho v mysli vraždila. Když jsem ho za to později seřvala, zeptal se mě, pro koho bych raději riskovala život. Pro Krevní čepel Atlanty, nebo Kate Lennartovou, drobnou podnikatelku? Měla jsem mu tehdy říct, ať si to strčí někam. Ale mohla jsem z toho vinit jen sama sebe.

MAGIE VÍTĚZÍ

Položila jsem telefon a v duchu napočítala do pěti. To by jim mělo dát dost času, aby se trochu sebrali.

Znovu jsem vytočila číslo.

„Podpora na telefonu,“ zasípal Noah.

„To jsem zase já. Volám Ghastekovi.“

„Ano, lady madam, ehm, In-Šineár, eh, Vaše Výsosti.“

Vyčkávala jsem. Nic se nestalo.

„Noahu?“

„Ano?“ vydechl zoufale, téměř šeptal. Zněl, jako že brzy umře.

„Přepoj ten hovor, prosím.“

Tichounce, přiškrčeně kníkl, na lince cvaklo, a z druhé strany se ozval Rowenin uhlazený hlas. „Ahoj, Kate. Jak se má Conlan?“

Povědět jí, že mě jeden z jejich tovaryšů právě nazval „lady madam“ by bylo kontraproduktivní. „Má se dobře.“

„Kdy ho zase přineseš ukázat?“

Rowena pocházela ze stejné vesnice jako má matka. Sdílely podobný magický talent, i když má matka ho zdědila mnohem silnější. To nadání si ale vybíralo svou daň. Ženy, jež ho ovládaly, měly velké potíže otěhotnět, a ještě větší problémy dítě donosit. Já byla výjimkou. Možná to mělo co dělat s Rolandovými geny, ale s Curranem jsme neměli problém počít. Rowena nikdy neměla vlastní děti, ale zoufale po nich toužila. Jednou mi pověděla, že dokud můj otec žije, svět není pro její děti dostatečně bezpečným místem. Takže veškerou mateřskou láskou namísto toho zahrnovala mého syna.

„Co nejdřív to půjde. Mám špatné zprávy.“

„Jde o tvého otce?“ V hlase jí zazníval náznak znepokojení.

„Ne. Alespoň si nemyslím, že je to on.“

Vysvětlila jsem jí Serenbe.

„To je strašné,“ ozvala se Rowena konečně.

Paní mrtvých nešokovalo jen tak něco. Ani mě ne. Zrovna teď jsem celý příběh vyprávěla asi posedmé nebo poosmé. Mysleli byste si, že opakováním se obrousí ony ostré hrany, ale ne, pokaždé mi přišel stejně znepokojivý jako posledně.

„Zavoláme do Biohazardu a pokusíme se získat nějaké vzorky na analýzu,“ pověděla mi.

„To by bylo skvělé.“

Rozloučila jsem se s ní a zavěsila, než se mě stačila zeptat, jestli se

u Conlana projevila nějaká magická moc. Všichni chtěli, aby byl můj syn něčím víc. Byl naprosto dokonalý už teď.

Někdo klouby prstů zaklepal na dveře.

„Vstupte,“ zavolala jsem.

Dveře se rozletěly dokořán a dovnitř vešel Rafael s tmavozelenou lahví. Byl oblečený do tmavě šedého obleku.

„Střež se boud,“ zadeklamovala jsem. „Hlavně, když přinášejí dary.“

Usmál se. „Můžu dovnitř?“

„Prosím.“ Ukázala jsem na židli vyhrazenou pro klienty. „Posaď se.“

Poslechl. Tmavé vlasy mu v hebkých vlnách spadaly na ramena. Když lidé používali slova jako „smyslný“ při popisu chlapa, většinou jsem se tomu smála. Na Rafaela to však naprosto sedělo. Měl v sobě něco, cosi v pohledu tmavomodrých očí a způsobu, jakým se nesl s náznakem dravčí kožoměncí elegance, co dokázalo proniknout skrze obranu žen a nutilo je to přemýšlet o sexu. Já byla naštěstí imunní.

„Co je v té lahvi?“

Postrčil ji přes stůl směrem ke mně. Na ručně popsané etiketě s roztomilým, oranžovožlutým jablíčkem stálo: Bein nejlepší cider.

Hvízdla jsem. „Tak teď vím, že je to zlé.“

Když jsme se s Curranem vzali, klan Medvěďů dodal na svatbu několik sudů medového piva. Pivo mělo ohromný úspěch. Rafael si uvědomil, že dům klanu Boud stojí uprostřed jabloňového sadu a vycítil obchodní příležitost. Bein cider se na trh dostal před rokem, a měl obrovský úspěch, stejně jako všechno, do čeho se Rafael pustil.

Opřel se do židle a přehodil jednu dlouhou nohu přes druhou. Život s Andreou Rafaelovi svědčil. Vypadal uhlazeně. Ten oblek mu seděl tak dokonale, že si ho určitě musel nechat ušít na zakázku.

„Nech mě hádat, krejčí se rozhodl držet tvůj nejnovější ohoz jako rukojmí, a ty chceš, abych ho vysvobodila.“

„Kdybych tě o to poprosil, všechno by skončilo pokryté krví a můj oblek by byl zničen. Ne, to radši poprosím svou ženu. Ta by ho ze sto metrů strelila přímo mezi oči.“

Ano, to by udělala.

„Přišel jsem si promluvit o chlapci,“ řekl. „Přinesl jsem ti cider, protože nejde o zrovna jednoduchou konverzaci.“

MAGIE VÍTĚZÍ

Ach... aha.

„Přišel jsem tě požádat, ať ho necháš jít.“

To mě napadlo. „Proč tady není Ascanio, aby si o tom promluvil osobně?“

„Protože ses ho ujala v době, kdy to nikdo jiný nechtěl udělat. Teta Bé ho za tebou poslala, protože byl nezvladatelný, a ona věděla, že dřív nebo později udělá nebo řekne něco špatného a skončí s roztrhaným hrdlem. Ty jsi mu dala práci, místo, kam patří, trénovala jsi ho a věřila jsi mu. Proměnila jsi ho v někoho, kdo je teď přínosem vlastnímu klanu. Tohle všechno si uvědomuje. Je ti oddaný.“

Odmíchl se. Čekala jsem, že bude pokračovat.

„Ale taky chce další věci.“

„Jaké věci?“

„Můžeme začít penězi. Tady si sice nějaké vydělá, ale chce víc. Chce bohatství.“

Oba jsme věděli, že když Ascanio bude pracovat pro mě, boháčem se nestane. Špičkově ostrá agentura sice dokázala zaplatit účty, ale nikdo tady nevydělával jmění. Neměla jsem zájem podnik rozšiřovat. Líbilo se mi, že byl malý.

„Také chce přijetí, zodpovědnost, a moc. Chce stoupat v hierarchii svého klanu. Ve svém jádru je bouda, a proto potřebuje další boudy, aby uznaly, jak je dobrý.“

„Tak dobře.“

„Obojí je prostředkem k dosažení cíle.“ Rafael se naklonil dopředu. „Ale co Ascanio opravdu chce, je...“

„Jistota,“ pověděla jsem mu. „Učila jsem ho skoro čtyři roky, Rafaeli. Vyrostl bez mužského vzoru v pekle na zemi, takže když se přidal ke klanu, upnul se na tebe. Chce být jako ty. Uznávaný, úspěšný, nebezpečný alfa. Na to jsem přišla už hodně dávno.“

„Pracuje pro mě posledního půl roku,“ oznámil mi Rafael.

„Aha.“

Rafael se kousal do rtu. „Nemá cenu pokoušet se o diplomacii, takže to prostě řeknu bez obalu. Devatenáctiletí boudí samci myslí rozkrokem. S Andreou trávíme půlku našeho času tím, že se staráme, aby se nedostali do Jimova tábora a netahali kamení.“

Jim stejně jako Curran neustále vylepšoval Pevnost, přidával věže, opevnění a únikové tunely. Značnou část těch vylepšení postavily bou-

dy ve věkovém rozmezí od dvanácti do pětadvaceti let, když si odpykávaly Smečkovou verzi prospěšných prací kvůli nejruznějším prohřeškům. Zdálo se, že boudy se vždycky dokázaly zamotat do nějakých potíží a Jim vždycky uvítal pracovní sílu zdarma.

„Ascanio je jiný než jeho vrstevníci,“ řekl Rafael. „Myslí hlavou a rozhoduje se strategicky. Když jsme ho poslali do Kentucky, narazil tam na Pr...“ Rafael se odmlčel. „... problémy. Postaral se o ně. Lépe než já.“

„O tom nepochybuju.“

„Potřebujeme ho a on zase nás. Uvědomuju si, že ti ho moje matka pověsila na krk, a ty jsi strávila čtyři roky tím, že jsi ho stabilizovala, učila ho a tvrdě dřela, aby byl takový jako dnes. A teď, když je užitečný, chceme ho zpátky a není to spravedlivé. Mrzí mě to. Jsem tvým dlužníkem. Celý náš klan je ti zavázán.“

„Nedlužíte mi nic. Udělala jsem to pro něj, ne pro vás.“

„Ale udělala jsi to a někdo to musí ocenit. Jsem tady, abych ti dal najevo, že si to uvědomujeme a nezapomeneme na to. Kdybys to nechala na něm, nikdy od tebe neodejde. Nedokáže to. Jeho smysl pro oddanost mu to nedovolí. Ale nebude tady šťastný. Chce, aby ho Smečka přijala a uznala, jak je dobrý. Ať už se ti to líbí nebo ne, nejsi jen tak někdo, Kate. Jsi In-Šineár. A čím déle ho tady budeš držet, tím obtížnější pro něj bude vystoupit z tvého stínu.“

Prostě mi to musel vmést do tváře. Povzdechla jsem si. „Vidíš tady kolem nějaké řetězy, Rafaeli?“

„Ne.“ Smutně se usmíval.

„Tak dobře. Není nevolník. Může si dělat, co chce. Dneska ho stáhnou z výplatní listiny. Pokud se bude chtít kdykoliv vrátit, je tu vítáný, ale přestanu mu volat.“

„Díky,“ řekl.

„Nejde tady o tebe. Měl by dělat to, co mu bude dělat radost.“

Rafael znovu přikývl. Tvářil se zničeně.

Nechala jsem to plavat. „Jak se daří malé Bé?“

Uculil se. „Minulý týden se jí vlčí kluk pokusil při pikniku ukrást hračku. Dohnala ho, hračku mu sebrala, a pak ho s ní seřezala tak, až mu tekla červená.“

„Musíš na ni být tak pyšný.“

„Ach ano, to jsem.“

MAGIE VÍTĚZÍ

„Tak zase někdy na shledanou, Rafaeli.“

„Rozhodně, Kate.“

Odešel.

No, tak to bychom měli. Cítila jsem se podivně prázdná. Už žádné další vtípné hlášky. Už žádné prznění latiny. Už žádné nepřístojné vtípky. K téhle chvíli jsme mířili už nějakou dobu, ale stejně jsem si teď připadala prázdná.

Do kanceláře vešel Derek. „Co chtěl Rafael?“

Zavřela jsem hlavou. „Nic důležitého.“

Derek si prohlížel láhvi cideru a vytáhl z větší papírové tašky dva menší sáčky. Vzduch naplnila lahodná vůně mexického koření. Měkké kuřecí tacos. Mé oblíbené. Nejbližší mexická restaurace odsud byla asi tři kilometry. A on šel a sehnal je pro mě.

Vstala jsem, sebrala jsem dvě sklenice, otevřela cider a nalila nám. Ztěžka dosedl do křesla pro zákazníky a zakousl se do taca. Já žvýkala to svoje. Hmmm, dobrota.

„Zítřka se vrátím do Serenbe,“ řekl. „Chci rozšířit pátrací okruh. Zjistit, jestli nenajdu nějakou stopu.“

„Tak dobře,“ okomentovala jsem to.

Dál jsme žvýkali.

„Budeš někdy chtít bohatství?“ zeptala jsem se.

Derek přestal žvýkat. „Ne.“

„Chci říct, chtěl bys někdy víc peněz?“

Pokrčil jedním ramenem. „Účty zaplatím. Zbude mi dost na jídlo, na vybavení a na dárky k Vánocům. Co dalšího bych potřeboval?“

Přikývla jsem. Pili jsme cider a jedli tacos a bylo nám fajn.